

דרך הדי"ק

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

אמור | גיליון 78 | י' אייר התשפ"ד

סעודה ראשונה

**"אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו"
האדם צריך לשים תמיד מול עיניו את אבותיו ורבותיו כדי להינצל
מהחטא**

הנה יש בזה כפל לשון אמר ואמרת, והרי ידוע שכל מילה וכל אות מדוקדקת ביותר בתורתנו הקדושה, אם כך מהו הכפל אמר ואמרת? אומרת הגמרא (בימות קיד.) להזהיר גדולים על הקטנים ע"ש.

ועוד צריכים להבין מה הפירוש "הכהנים בני אהרן" וכי אנחנו לא יודעים שהכהנים הם בני אהרן, ועוד שבכל המקומות כולם מקדים בני אהרן הכהנים וכאן הקדים התואר הכהנים בני אהרן, ולא כמו שבכל הפעמים אומר בני אהרן הכהנים, אם כך מדוע הקדים הכהנים לפני בני אהרן?

אלא אולי אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, התורה הקדושה מספרת לנו על יוסף הצדיק כאשר עמד בניסיון עם אשת פוטיפר "ויבא הביתה לעשות מלאכתו" (בראשית לט, יא) רגע לפני שחטא נראתה לו דמות דיוקנו של אביו, "וינס ויצא החוצה" (שם, יב) והגמרא אומרת (סוטה לו:) כי זכירת דיוקן אביו הצילתו מן החטא שלא יטמא.

ואפשר לבאר ולומר שלכן התורה הקדושה מזהירה את בני אהרן הכהנים, שבכל עת ובכל זמן יזכרו שהם בני אהרן, כמו שיוסף הצדיק נגלתה לו דמות דיוקנו של אביו ולא חטא, גם פה התורה הקדושה מזהירה את הכהנים שתמיד הם ידעו שהם בני אהרן, שיראו תמיד מול עיניהם את אהרן הכהן, שהוא אביהם שתמיד יהיה מול עיניהם בכדי שתהיה זהירות שלא יפלו חס ושלום בחטא.

על פי זה יובן אמר ואמרת שתי אמירות, אמירה ראשונה זו אמירה מה שהקב"ה ציווה אותם לעשות, ואמירה שניה זו אמירה שתמיד יזכרו שהם בני אהרן, תמיד יראו את אבותיהם מול עיניהם ואת רבותיהם מול עיניהם, "יהיו עיניך ראות את מוקריך" (ישעיה ל, כ) וכך יזהרו מן החטא.

אם כך בכל ציווי שהתורה הקדושה מצווה אותנו, גם שם יש את הציווי "שגייתי ה' לנגדי תמיד" (תהלים טז, ח) את אבותיו ורבותיו, שבכל עת ובכל זמן יהיו מול עינינו ואז ירחיקו אותנו מן החטא, וניזהר לא ליפול בעבירה ובמעשים לא טובים.

**כדא חזאוי שבעין
למקור עליו בשעת הדיק**

הזרמנות הר פנימיות
להנצחת שמות במהדורה
החדשה והמהודרת של ספרי
לימוד הזוהר היומי

**ניתן להנציח שמות
להצלחה, ישועה ופרנסה
או להנציח את שמות
הנפטרים לעילוי נשמתם**

ולזכות בשותפות של
נשרות אלפי סימני
הזוהר הקדוש

**להנצחת הזוהר היומי
או הנצחת חודש לימוד מלא
במהדורת הזוהר היומי שתתחלק בעשרות אלפי עותקים**

התקשרו למוקד הזוהר בטלפון 9260*

**סרקו את הברקוד החדש
והצטרפו לקבוצה של כבוד
האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף
פינטו שליט"א**

נפש די"ק

אדם שיוודע להסתכל על החיים בצורה נכונה ובצורה אמיתית ובצורה מיושבת ובקו רציף, בקו חכם, בקו של אמונה, בקו של משקפיים של התורה, בקו של ראייה של הקב"ה, בקו של תמימות, בקו של יושר - גם הדברים שנראים לאדם כואבים, גם הדברים שנראים לאדם חמורים, גם הדברים שנראים לאדם לא טובים, אדם צריך לדעת איך לקבל אותם, איך לחיות אותם, כי מהשם לא יצא רע, הקב"ה לא עושה רע.

לפעמים בשביל להשיג דבר צריך לעבור דרך דבר, אז אל תישאר במקום שאתה עובר להגיע למקום היותר טוב, אל תישאר שם בתוך המערה הקשה, המערה החשוכה, המערה הלא טובה. המערה הזאת היא לא החיים שלך, היא רק מעבר דרכה.. הנפש של האדם והראש של האדם זה רק מגנט, מי שחושב רע בא לו רק רע, מי שחושב לא טוב בא לו רק לא טוב, מי שחושב בשמחה, מי שחושב באמונה, מי ששם את כל מבטחו בהקב"ה, מי ששם את כל יתרונו בהקב"ה, יודע שכל מצב קשה שהוא עובר הוא רק דלת למשהו גדול וטוב שעומד לבוא אליו.

מלחמה חזקה, להתמיד בכל כוחו להיות דבוק בהקב"ה. "ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום" (דברים ז, ד) אם אדם לא דבוק בה' כל רגע, מיד הוא יכול לאבד את כל עולמו. לכן התורה הקדושה מזהירה ואומרת, אָמַר וְאִמְרַתְּ אֲמִירָה עַל אֲמִירָה לְהִזְהֵר זְהִירוֹת גְּדוּלָה בְּכָל דָּבָר שֶׁל קְדוּשָׁה, וּבְכָל דָּבָר שֶׁל יִרְאַת שָׁמַיִם.

"אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו" בכל דבר של קדושה חייב האדם זהירות כפולה ומכופלת כדי שלא יאבד את כל עולמו

מובא במדרש (ויק"ר כו, ה) רבי בְּרַכְיָה בְּשֵׁם רַבִּי לִוִי אָמַר.. הַעֲלוּנִים נְשָׂאִין יֶצֶר הָרַע מִצִּיּוֹן בָּהֶם, אֲמִירָה אַחַת דִּיָּה לָהֶם שֶׁנֶּאֱמַר "בְּגִזְרַת עִירִין פְּתַנְמָא וּמֵאֲמַר קְדִישִׁין שְׁאַלְתָּא" (דניאל ז, יד). אֲבָל הַתְּחַתּוּנִים נְשִׂישׁ בָּהֶם יֶצֶר הָרַע הַלּוֹאֵי לְשִׁמְתֵי אֲמִירוֹת יַעֲמָדוּ, הֵדָא הוּא דְכָתִיב "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן" ע"כ.

הנה פרשה זו מהפרשות החשובות ביותר, משום שבפרשה זו מוזכרים כל המועדים, הימים הנוראים ועניין לחם הפנים. ידוע שהקריאה מעוררת את הזמן וכאשר קוראים בשבת בתורה מעוררים את הזמן לכל ימות השבוע, שיהיה בהם את הכוח של המועדים, הכוח של ימים נוראים וכן כוח הפרנסה יהיה גדול וחזק ביותר.

צריך להבין וללמוד עד כמה כוח היצר הרע גדול וחזק ועד כמה האדם צריך לבנות את נפשו להיות קרוב ודבוק בתורה הקדושה, במצוות ובמעשים טובים. ועם כל זה שדבוק בתורה ובמעשים טובים כל חייו, צריך סיעתא דשמייא וישועה גדולה מהקב"ה, לא ליפול ולא להיכשל במלכודות היצר הרע, משום שהיצר הרע אורב בכל פינה, בכל מקום ובכל רגע שאדם עוצר מהתורה הקדושה, היצר הרע מיד נכנס בחורים ובסדקים. וכמו שאמרנו חז"ל בירושלמי (ברכות סח.) יום תעזבני ימים אעזבך, מספיק שאדם יום אחד בחולשה בעבודת ה', כבר היצר הרע מחלישו עוד יומיים לרדת וליפול בע' בודת ה'.

לכן האדם צריך כמו שאת המצה לשים אותה כל הזמן בלי לעצור רגע אחד, כך במצוות ובמעשים טובים ובעבודת ה' האדם צריך להשתדל כל רגע, בלי לעצור רגע אחד. ורואים עד כמה הדברים מפחידים, הגמרא אומרת (שבת קיט:) אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה אין העולם מתקיים אלא בש"ך ביל הבל תינוקות של בית רבן א"ל רב פפא לאביי דידי ודיך מאי? א"ל אינו דומה הבל שיש בו חטא להבל שאין בו חטא.

והנה דברים אלה קשים ומזעזעים, עומדים האמוראים ואומרים שבהבל פיהם יש חטא, הרי תנאים ואמוראים היה בכוחם להחיות מתים, מי שבכוחו להחיות מתים איך יכול לומר שבהבל פיו יש חטא? מילא האמורא ששאל יכל לומר את זה בשביל ענוה, אבל האמורא השני שהוא התכוון ואמר עליו בפי ובפיו יש חטא, איך אפשר להבין ולומר כזה דבר, פה שמחיה מתים אפשר לומר עליו שיש עליו חטא והבל פה של תינוקות יותר ממנו?

אלא פה רואים יסוד גדול, היצר אורב ונלחם בכל מקום ובכל מצב שאדם עומד ונלחם בו, אין אדם אשר יחיה בארץ ולא יחטא. המלחמה של האדם

אתם מקדישים

ואנחנו אפי' צי"א!!

עלות השתתפות בהפצת

50 ספרים - 300 ש"ח

לפרטים 052-510-6-510

שאלה:

יש לנו ילד מוכשר מוזיקלית והעניין הוא שכל הזמן הוא מחפש להיות מפורסם במוזיקה. איך אנחנו אמורים להתייחס לזה, האם לטפח אותו ולנווט אותו, כי אנחנו מפחדים שאם נאסור עליו את הניגון זה יכבה לו את השמחה?

תשובה:

"כַּבֵּד אֶת ה' מְהִינְךָ" (משלי ג, ט), כל אדם שיש לו משהו מיוחד חייב לכבד את השם במה שהשם נתן לו. אם השם נתן לילד כוח לשיר, וודאי לכוון אותו ולגדל אותו שיהיה לו כוח לשיר, להודות, לשבח, לרומם את השם. כל אחד השם נתן לו כוחות מסוימים והוא צריך לנצל את הכוחות, לכבד ולעשות טוב לקב"ה. אם מה שהילד רוצה זה לשיר ויש לו כוח וכישורים לזה ובה הוא ישבח ויהלל את השם זה טוב מאד.

"אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמּוּי" סגולה לאדם להעלות את עצמו מזמנים קשים וירידות שעובר

ורש"י פירש במקום, אמור ואמרת להזהיר גדולים על הקטנים. ומובא בספר הקדוש "נועם אלימלך", יש לומר כוונת רש"י להזהיר גדולים דהיינו צדיקים גדולים על הקטנים, רוצה לומר על עברות קטנות שאדם דש בעקביו ע"כ.

ואפשר להוסיף ולדקדק ולומר, הפירוש להזהיר גדולים על הקטנים, הנה יש לאדם בחייו שני זמנים, יש זמנים שאדם בגדלות הדעת, יש זמנים שאדם בקטנות הדעת. כאשר אדם בגדלות הדעת אלו ימים כמו ראש השנה ויום הכיפורים וזמנים מיוחדים, האדם מרגיש קרוב להקב"ה ויש לו גדלות המוחין, ואז קרוב הוא להקב"ה ומרגיש מרומם מאוד.

אך יש זמנים שהם זמנים אחרים, זמנים של קטנות הדעת וקטנות המוחין, זמנים שאדם מרגיש את עצמו רחוק מהקב"ה ומנותק מהקב"ה, והתורה הקדושה באה ומזהירה ואומרת להזהיר גדולים על הקטנים, שמתני שאדם נמצא בגדלות הדעת וברוממות יזכור את הזמנים שהוא נמצא בקטנות המוחין ונמצא בירידה גדולה, באותם זמנים שנמצא בירידה גדולה יחזק את עצמו בזמנים הגדולים לזמנים הקטנים. ואיך יחזק את עצמו בזמנים הגדולים לזמנים הקטנים?

ידוע מעשה בבעל שם טוב, שבאחד הזמנים הייתה לבעל שם טוב ירידה גדולה ביותר, ועד כמה הירידה שלו הייתה גדולה עד שהיה צריך בשביל לחזור לגדלות המוחין לא ללמוד או להתקדש בעבודת ה' גדולה, אלא לשנן ולומר א' ב' ג' והיה חוזר על האותיות בכדי לחזור למעלתו הגדולה שהיה בה. אבל איך האדם חוזר למעלתו הגדולה כשנמצא בקטנות המוחין, להזהיר גדולים על הקטנים, מתי שהאדם ישנן ויחזור בדעתו בכל הזמנים את הסיפורים איך הוא היה חזק בראש השנה, איך הוא היה קרוב להקב"ה ביום הכיפורים, איך היה קרוב להקב"ה ברגעים מיוחדים שהייתה לו דבקות בהקב"ה, מתי שהוא זיהר ויחזור על הזמנים הגדולים, בזמן שהוא נמצא בקטנות המוחין אז הוא יוכל להתחזק ולהדבק שוב בהקב"ה.

וכך אומרת התורה הקדושה (שמות י, ב) **"וְלִמְעַן תִּסְפָּר בְּאָזְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וְכֵן בִּנְךָ אֶת אֲשֶׁר הִתְעַלְלִיתִי בְּמִצְרַיִם וְאֶת אֲתֵנִי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בָם וַיִּדְעַתֶּם כִּי אֲנִי ה' מִתִּי שֵׂאֵד חוּזֵר וּמִסְפָּר עַל הַזְּמַן שֶׁהִיָּה קְרוֹב לְהִקְב"ה, חוּזֵר עַל הַזְּמַן שֶׁהִיָּה דְבִק בְּהִקְב"ה, אִזּוּ וַיִּדְעַתֶּם כִּי אֲנִי ה' אִזּוּ הוּא חוּזֵר לְגַדְלוֹת הַמוֹחִין, וַיִּזְדַּע אֶת הַמַּעֲלָה הַגְּדוּלָּה שֶׁל הַקְּב"ה. וְזֶה מֵה שְׂמוּבָא בְּנוֹעַם אֵלִימֶלֶךְ דְּבָרִים הַיּוֹצֵאִים מִן הַלֵּב כְּנַסִּים אֶל הַלֵּב, אוֹתוֹ לֵב שֶׁפַּעַם יֵצֵא מִמֶּנּוּ גְדֻלוֹת הַמוֹחִין, מִתִּי שְׁחוּזֵר וּמִסְפָּר עַל גְּדֻלוֹת הַמוֹחִין חוּזֵר אֶל הַלֵּב, זֶה חוּזֵר עוֹד פַּעַם וּמַעוּרֵר אֶת הַלֵּב, וּמְרוֹמֵם אֶת הַלֵּב לְמַדְרַגּוֹת גְּבוּהוֹת וּלְמַדְרַגּוֹת גְּדוּלוֹת בְּיִתְרוֹ.**

וכך מצאנו אצל יוסף הצדיק, הגמרא אומרת (סוטה לו): **"וַיְהִי כִּהְיוּם הַזֶּה וַיֵּלֶא הַבְּיָתָה לַעֲשׂוֹת מְלֶאכֶתוֹ" (בראשית לט, יא) א"ר יוחנן מלמד ששניהם לדבר עבירה נתכוונו ויבא הבית לעשות מלאכתו רב ושמואל חד אמר לעשות מלאכתו ממש וחד אמר לעשות צרכיו נכנס.. באותה שעה באתה דיוקנו של אביו ונראתה לו בחלון, אמר לו יוסף עתידין אחיך שיכתבו על אבני אפוד ואתה ביניהם, רצונך שימחה שמך מביניהם ותקרא רועה זונות דכתיב "וְרַעְיָה זֹנוֹת וַיִּבְדּוּ הוֹן" (משלי כט, ג). הנה גם יוסף הצדיק היה בקטנות המוחין וכמעט איבד את כל עולמו, אבל ברגע שנזכר בזמן של גדלות המוחין ניצל מליפול ולחטוא בחטא קשה ביותר.**

וזהו **"אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמּוּי" אמור ואמרת, להזכיר ברגעים הקשים את הרגעים הגבוהים והגדולים, וזוהי סגולה בדוקה להינצל מירידות ומכל הדברים והחולאים הקשים המתרגשים לבוא על האדם.**

"כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לָכֶם וְקִצְרַתֶּם אֶת קִצְרֵיהָ וְהִבַּאתֶם אֶת עֹמֶר רֵאשִׁית קִצְרֹכֶם אֶל הַכֹּהֵן. וְהִנִּיף אֶת הָעֹמֶר לִפְנֵי יְהוָה לְרִצְוֹנְכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת.. וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבִּיאְכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמִימוֹת תִּהְיֶינָה"

אדם שרוצה להתקרב לקב"ה יקריב ויקדש את העומר שלו להשם

מובא במדרש (ויק"ר כח, ג) **שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמִימוֹת תִּהְיֶינָה, אִימְתִי הֵן תְּמִימוֹת בְּזִמְנֵן שְׁשִׁיטְרָאֵל עוֹשֵׂיין רְצוֹנוֹ נְשֵׁל מְקוֹם. ואפשר לבאר ולומר יסוד גדול, הנה ימי הספירה הם לטהרנו ולקדשנו, והם שבע שבתות לרמוז על חיי האדם, אשר "יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בְּהֶם שְׁבַעִים שָׁנָה" (תהלים צ, י) ושבע שבתות הם נגד שבע עשירות שנים שבחי האדם, שמוטל עליו לטהר ולקדש ולעשות נחת רוח ליוצרו.**

והנה הלב והעיניים הם שני סרסורים של העבירה (ירושלמי ברכות א, ה) על זה הזהיר הכתוב **"וְלֹא תִתְּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם" (במדבר טו, לט)** ורש"י אומר הלב והעיניים הם מרגלים לגוף ומסרסרים לו את העבירות, העין רואה והלב חומד והגוף עושה את העבירות.

ועל זה רומזת לנו הקרבת העומר, העמ"ר ראשי תיבות ע"ן מ'וח (מחשבה) ריגל, כי התחלת העבירות של האדם מתחילה בעיניים, כשאדם רואה את החטא אחרי כן עובר ללב, שהלב מחמד את העבירה, אחרי כן הרגלים שאדם רץ לעשות את העבירה ברגלים זה **"רֵאשִׁית קִצְרֹכֶם"** ההתחלה של כל העבירות, ההתחלה של כל הקיצור ימים של האדם, קיצור הדבקות של האדם בהקב"ה מתחיל בעומר בעיניים מחשבה ו הרגליים. לכן עמ"ר עולה בגימטריא קר"י, שמי שלא שומר על העיניים ועל הלב ועל הרגליים מגיע לחטא הקרי, מגיע לחטוא וליפול ולהתדרדר ולהגיע לדברים הקשים ביותר.

לכן כאשר האדם רוצה להתקרב להקב"ה **"וְהִבַּאתֶם אֶת עֹמֶר רֵאשִׁית קִצְרֹכֶם אֶל הַכֹּהֵן"** מה זה הכהן? הכהן זה תלמידי חכמים שבדור, אדם צריך לקחת את הראיה בעיניים **"וְהִיוּ עֵינֵיכֶם רְאוּת אֶת מוֹרְיָךְ"** (ישעיה ל, כ), לקחת את הלב שיהיה תמיד דבוק בהקב"ה, ואת הרגלים ללכת לתלמידי חכמים.

וזה היסוד שאדם יוכל להיזהר ולהינצל מהדברים הקשים האלו, שיכולים להביא את האדם לחורבן גדול. ולכן מה שאומר המדרש שספירת העומר צריכות להיות תמימות, בזמן שישראל עושים רצונו של מקום. ספירת העומר זה זמן שמקדשים את עצמנו, כמו תמצית ששמים בכל השנה כולה, שבע שבתות מלשון שבעים, שבע חיים של האדם זה כנגד השבעים שנה של החיים של האדם. ובכל שנה יש את אותן שבע שבתות, שהן התמצית של השנה כולה, שמביאה את האדם לתמימות ולהתעלות, ולשמור על העומר שזה עיניים מוח ורגליים שהם **"רֵאשִׁית קִצְרֹכֶם"** להביא את זה קרבן לכהן שאלו התלמידי חכמים שבדור.

מובא ברבותינו הקדושים ומרחיב על זה ביותר רבי פנחס מקאריץ שהיה מאורם של ישראל, אור גדול, שבחודש אייר אם יורד גשם אדם ישתדל להרטיב את עצמו בגשם הזה וישתדל שמהגשם הזה יכנס קצת לפיו וזו סגולה גדולה לכל החולאים, אם אדם חולה במחלה, או לכל החולאים לבריאות הגוף והנפש, זו סגולה גדולה קצת להירטב מהגשם של חודש אייר גם לגוף וגם לנפש.

הקב"ה רָפְאֵנוּ ה' וְנִרְפָּא, יִשְׁלַח לְכוֹלְנוּ רְפוּאָה וְחַיִּים, שִׂמְחָה וַיִּשְׁעוּהָ וְהַצְלָחָה וְסִיעָתָה דְשִׂמְיָא גְדוּלָּה, בְּרוּכִים תְּהִיוּ.

לריב, לא רבו ולא עשו כלום. שבת הבאה שוב, רבי מאיר בעל הנס מגיע אליהם בהפתעה, עוד פעם התביישו לריב, לא רבו ולא כלום. שבת שלישית שוב בא אליהם רבי מאיר בעל הנס לבית ועוד פעם לא רבו. אחרי שלושה שבועות שרבי מאיר בעל הנס בא אליהם והפסיקו לריב, המחלוקת הפסיקה אצלם בבית. אדם צריך לדעת, מי שעוצר את המחלוקת, מי שלא נותן למחלוקת להיכנס לבית שלו, אז המחלוקת יוצאת והברכה נכנסת לבית של האדם.

רבתינו הקדושים אומרים שמתני שהאדם מקיים מה שדוד המלך אומר (תה"ל"ם לד, טו) "סור מִרַע וְעֵשָׂה טוֹב בִּקְשׁוּ שְׁלוֹם וְרַדְּפֵהוּ", "סור מִרַע", אם אתה רוצה לסור מהרע תתרחק מהמלאך של הכעס שבערב שבת בא להפריע לך ובא לעשות מחלוקת ואז אתה עושה טוב, אתה הופך את המלאך הרע שבא עם המלאך הטוב להיות טוב, ואז "בִּקְשׁוּ שְׁלוֹם וְרַדְּפֵהוּ" מה הפירוש "וְרַדְּפֵהוּ", שכל השבוע נהיה ישועה והצלחה ונהיה לאדם טוב כל השבוע כולו. "סור מִרַע", מתני שאתה סר מרע, שאתה יוצא מהיצר הרע, שאתה לא נותן ליצר הרע להיכנס לבית שלך, אז אתה הופך את המלאך הס"מ ל"עֵשָׂה טוב", הס"מ נהיה עושה טוב, הוא נהיה עונה אמן על מה שהמלאך הטוב אומר שיהיה זה שיהיה שבת הבאה גם טוב. "וְעֵשָׂה טוֹב", אתה עושה אותו טוב, "בִּקְשׁוּ שְׁלוֹם" אז השלום בא לבית של האדם, "וְרַדְּפֵהוּ", זה נהיה אצל האדם כמו דבר שהטוב רודף אחרי האדם, הטוב נהיה מציאות שרודף ונמצא אחרי האדם הטוב ולא ח"ו הרע רודף אחרי האדם. לכן צריך להקפיד הקפדה גדולה בערב שבת קודש ובשבת להיות דבוקים בתורה הקדושה, להיות דבוקים במצוות, להיות דבוקים במעשים הטובים, להיות דבוקים באהבת השם, להיות דבוקים בבין אדם לחברו ולהיזהר זהירות גדולה מהמחלוקת שהיא הרס גדול ביותר.

רבי ישראל אבוחצירא, ה"בבא סאלי", היה קודש קודשים, הוא הבן של רבי מסעוד אבוחצירא. רבי מסעוד הוא הבן של רבי יעקב אבוחצירא ומסופר שרבי ישראל אבוחצירא מתי שהיה ילד קטן, את הברית שלו רבי יצחק אבוחצירא, שהיה הבן הקטן של רבי יעקב היה הסנדק שלו ורבי מסעוד האבא היה המוהל.

ואחרי שגדל וגדל בקדושה ובטהרה, מתי שהיה בגיל צעיר חטפו אותו ערבים וביקשו עליו כופר גדול ביותר של כסף. לא ידעו לשלם או לא לשלם, באותו זמן כל מקום במרוקו, כל עיר, היה כל שכונה שבט של ערבים שהם היו שומרים על היהודים והיהודים היו משלמים להם כסף תמורת זה שישמרו עליהם, והשבט שהיה שומר על משפחת אבוחצירא, היה שם של שבט אחד, משפחה קשה, אנשים קשים, ואלה שחטפו את רבי ישראל אבוחצירא היו שבט אחר.

השבט שהיו שומרים על משפחת אבוחצירא אמרו להם לא לשלם את הכסף. אמרו, אנחנו נלך ונעשה מלחמה ובכוח הזרוע נחזיר אותו. אבל רבי מסעוד אבוחצירא אמר לא! הילד הזה קדוש והיסטרא אחרא רוצה להילחם בו וח"ו שיהיה טעות והנשמה שלו תלך, בלי כוונה ימות, יהרגו אותו בשעת המלחמה, הלך ושלם כסף גדול מאד ופדה אותו.

ידועה נמרא (ירושלמי סוטה א, ד) שהנמרא מספרת ואומרת על רבי מאיר בעל הנס, שרבי מאיר בעל הנס היה יושב ונותן שיעור באיזה בית כנסת ואשה אחת ישה בשיעור עד שעה מאוחרת. ומתי שהיא באה לביתה בעלה כעס עליה ובעלה אמר לה, אני לא נותן לך להיכנס לבית ואני רוצה להתג'רש, רק אם תלכי ותירקי על רבי מאיר בפנים, אז אני אסלח לך.

הדבר נודע לרבי מאיר ורבי מאיר רצה שיהיה שלום בבית של המשפחה הזו. מה עשה רבי מאיר, הלך ואמר לאותה אשה אני פוחד מעין הרע, אם את יכולה לירוק עלי שירד ממני העין הרע או משהו בעין שיש לי ורק אם יורקים זה עובר. אותה אשה ירקה על רבי מאיר בפניו והלכה לבעלה ואמרה, ירקתי על רבי מאיר.

רבי מאיר בעל הנס הקודש קודשים של עם ישראל היה מוכן שירקו לו בפנים רק שיהיה שלום בבית של עם ישראל, משום שאם יש שלום בבית בשבת, יש ברכה לכל השבוע כולו וכל החיים של האדם משתנים לטובה ולברכה אם יש שלום בבית של האדם, "השם גְּבוּלְךָ שְׁלוֹם חֵלֶב חֹטִים וְשִׁבְעֵינָךְ" (תהלים קמז, יד), אם יש "שְׁלוֹם" יש "חֵלֶב חֹטִים", לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום.

לכן השטן מגיע בשבת בכל הכוח בערב שבת לעשות "אֵש" בכל מושבו תינו של אדם, להדליק את האש וככה להדליק את האש של גיהנום ולדרדר ולהוריד את האדם לדברים הקשים ביותר.

ידוע מה שכתוב בספרים הקדושים, כל אדם יש לו נשמה ומי שעושה מצוות או מתדבק במצוה מסוימת מתעברת בו נשמה של צדיק ואם אדם כועס מיד הנשמה של צדיק יוצאת ממנו. שבת זה דבר מקודש, דבר שצריך להיזהר מהיצר הרע, זמן שצריך להיזהר מהכעס, אין דבר שמחריב ומקלקל ומשחית כמו המחלוקת וכמו הכעס, הכעס הוא הורס כל חלקה טובה, המחלוקת הורסת כל חלקה טובה, היצר הרע והשטן מרקד להרבות מחלוקת, להרבות יצר הרע, להרבות דברים רעים.

כמו שמסופר עוד על רבי מאיר בעל הנס, התורה הקדושה מספרת שהיתה משפחה שכל שבוע היו רבים בשבת, כל שבוע היה בבית שלהם מחלוקת וריב גדול ויצר הרע גדול. מה עשה רבי מאיר? רבי מאיר רצה לעצור את המ'חלוקת הזו. ערב שבת קודש פתאום הופיע בביתם, אותם אנשים התביישו

